

לנפילתו של אביב - (ליום השנה השלישי לנפילתו)

בימים הקרובים תימלאנה שלוש שנים מיום שנקפד ללא עת בשעת הקרב האחרון על הנגב אביבנו היקר והבלתי נשכח.

מראשית ילדותו שגשג כשרונו הפיוטי. היה בשיריו משום התחלה צנועה, אבל הם העידו כבר על כשרון שופע ותנופה נפשית אדירה. הוא שר על סביבתו ועל נופה, כי היתה חיה בלבו אהבה גדולה לטבע, לארץ, שהיתה לו מולדת טבעית. פה נולד פה ראה את הוריו בעמלם. פה הוא גדל כברוש זקוף והכשיר את עצמו בהכרה ובאהבה לשמש משמרת צעירה במשק החקלאי.

כשהודיע לנו בשעת ביקורו האחרון, כי הוא התגייס וכי הצטרף לשורות פלמ"ח, קשה היה לתאר את זה. הרי טרם מלאו לו 17 שנה, כשיצא להשתתף בקרבות.

דברנו על לבו, שימשיך בלימודים, אשר התחיל בהם בבית הספר החקלאי על שם כדורי, והוא באחת. הארץ מצפה השתתפות בניה בשחרורה.

ואף כשחזרתי בעקשנות על דעתי ואמרתי לו. גם בית הוריד וגם כפרך זקוקים להגנה, השיב בהכרה נחושה ואמר, כי במקום שיעמוד צבא ההגנה, שם יהיה גם מקומו, וכי על ידי כך יגן מאליו גם על משק הוריו

לא נשכח לעולם אביבנו היקר!

הדודה רוזה.

לוס אנג'לס, ערב חג הסוכות, תשי"ב 1952

שלום, משפחת ברזילי היקירה!

שוב חלפה שנה ונתווספה לתקופה של ארבע שנים מאז שוכלתם, ארבע שנים מאז הלך אביב. וכשאתה חושב על זה, נדמה לך שזה לא יתכן. הן זה קרה רק אתמול. כל אותה פרשת הלילה ההוא ולילות אחרים שכמותו חרותה בזכרוןך עמוק, עד כי אינך מוכן להסכים עם העובדה, שהמציאות שאופפת אותך רחוקה כל כך מאותה תקופה עד שלמעשה אין ביניהם כל קשר. כן, בשבילך זו היתה רק פרשה חולפת, אולם בשביל אביב זה היה הסוף.

תסלחו לי, אם דברי סתומים. אינני יכול להתגבר על עצמי. אני כותב לכם, לא משום שאני חושב שזה תפקידי, אלא משום שברצוני שתדעו שזכר אביב עוד חרות בלבבי. לא הכרתיכם לפני נפול אביב, ומשום כך לא הספקנו להתקרב ולהכיר זה את זה. הרגשתי היא, שעכשיו התרחקתי מכם יותר מתמיד. אינני נמצא בארץ. ולא רק שאינני בקי בנעשה בה ובתמורות שחלו, אלא שגם קשרי עם הארץ הולכים ומתרופפים. אל תבינו אותי שלא כראוי - איני רומז בזה על כך שנוחות החיים באמריקה קוסמת לי עד כדי כך שארצה להישאר כאן ולשכוח את הארץ. כוונתי היא, שחיי היום-יומיים כאן גוזלים את כל זמני ומחשבתי עד שלא נשאר בי מקום לחיות את חיי הארץ. קצב החיים באמריקה הוא מהיר ומטמטם. הכל סובב פה סביב ציר אחד - כסף. זהו קנה המידה שלפיו שופטים את האדם, וזהו האמצעי

היחידי שבעזרתו אפשר להשיג משהו. דרך החיים פה, היא כה שטחית עד שהנושא היחידי, שאתה צריך לחשוב עליו הוא - הכסף. על כל השאר חושבים כבר בשבילך.

אינני יודע באיזו מידה התגשמו האידיאלים שלמענם נלחמנו - אותם האידיאלים שלא יכולנו לבטא במלים או לנסחם כראוי, אולם הרגשנו אותם טוב בלב.

אני מרגיש, שחובתי היא לא רק להתייחד עמכם ביום אבלכם, אלא, מה שיותר חשוב, להבטיח לכם, שעוד מצויים בי כל אותם רעיונות והדרכים שדמותו של אביב מסמלת לי אותם. אני יודע שדברי מופשטים, אולם זאת עליכם לדעת, אביב הוא בשבילי סמל הטוהר, הנאמנות וההקרבה. אני גאה על שזכיתי להיות חברו. אביב ושכמותו אינם זוכים להוקרת החברה או ההיסטוריה, אולם הם שמביאים קידמה לעולם

שלכם עדי.

למאמל אקוב,

אברהם על האמת לא כתבתי לכם משום
שהתחלתי, במאמר מנו נזכרנו במצב המשקי הקשה לכם
ונאמרו ששגינו בזה לא הצענו לעצור לכם בעקבות המשק.
הן במקום ממנו להסתובב בתל-אביב באכס מעשה היינו
חובים לעבוד אצלם ולהקל עליהם לעליו. ברם מה תועיל
ההצטרפות לאחר המעשה? מוטל עלינו רק לכם על הנחתנו
במעשים, ולכן במידה שתבקרו לעזרתנו בל אלינו אנעשה
במשק ובולגריה.

משה מוסנצ'ון בנה אלינו אדקש שנשלה אלינו
מחשבותיו אבתיו של אביב שנשאנו אצלנו. כפי אמרנו
לכם שאביב לא היה להבא את אלינו, וזוהי, לכן
לא היה באפשרותנו לשלוח מאוס. קראנו גם את ספרו
האחרון של אביב ארנהאוס - מצאע זקא הוא חוב היה
להקטף בזמן ימיו, בנרות אלה פתיחה ופסגה יב
סעו מל פסוק אבסל שפדפאר, שהבטוח עלינו כה
כב. גם לנו חסר אביב מאד, הוכן הוא אלינו סח
שארצן את של מסיבותינו, שהספיע במישינן על של נוצ
חיים קטן קצתנו. מי יוסר אלינו על משרתנו ומו

וְטָן אֶת מַחְשָׁבֹתָ לְאִפְיוֹן וְלִדְרוֹת, בְּאֵין אִפְיוֹן. תִּשְׁמַח
בִּיה חֻחוּצוֹ מִבּוֹטָא ~~לִפְנֵי~~ שֶׁהִשְׁקִיף עַל הַכּ קוֹתוֹ דְּזִינְתָא
וְיַעַר אֶתְעָבֵהּ מִדְּזִינְתָא בָּא עִם לָנָא. בְּעַת שְׂמִיחָהּ וְיַעַר עִם
לְהִשְׁתַּבֵּחַ עִם בָּלָנָא, אֲלֹאם מִשְׁבִּיחַ הַזֶּמֶן וְיַעַר עִם לְבִסְיוֹן
אֶת הַהִשְׁתַּאֲלָא. כִּי כֹחַ חַיִּילָא בְּתוֹךְ טָלָא מִלֵּב אִמְלִיטָא
נִפְסֵק בְּהִלְכָּהּ אִפְיוֹן. אֵין כֹּאֲהֵ שֶׁשְׂקֵעֵי בְּהִסְבִּיחַ, אֲשֶׁר
אֲלוֹ יִקְסָא עֲלֵיכֶם מִמָּקוֹם אֶהְיֶה, אֵין אֵין וְכֹל אֶתְרָא
אֲחֵרִית, כִּי עִם אֵין בֹּאֵב אֶת אֲבִדְנָא. אֲבִסְיוֹן, אֲלוֹ
מִלֵּב נָעָא.

אֵין מִדְּזִינְתָא לְמִשְׁתַּבֵּחַ עִם אֶת תְּמִינְתָא לְאִפְיוֹן,
כִּי בְּתִינְתָא אֲתֵה, מִשְׁלֵם שְׂבִיחַ דִּבֵּי בְּחִיבֵי תְּמִינְתָא
אֲבִקְטִיב לִפְנֵי אֵין תִּינְתָא אֶתְעָבֵהּ אוֹ אֶת תְּמִינְתָא מִשְׁלֵם
שְׂבִיחַו הַמְּזִכֵּרִית הַאֲחֵרָה לְהִיכָרָה אוֹ קוֹתוֹ מִאֲבִיב.
אֵין הַנֶּפֶשׁ מִעֲלִינִים אִמְסֹנִי לִכֵּם קִרְתָּ פִּדְיוֹת
עֲלִינָא. בֹּאֲנָא מִבְּטָא אֲלֵמָזוֹס חוּץ מִאֲרִיבֵי חֲדִינְתָא מִבְּטָא.
חֲשִׁבְנָא שְׂבִיחַ אֶתְעָבֵהּ עַל כֵּךְ, אֲלֹאם לֵאמֹר בֵּן הַדְּדֵר, חֲשִׁבְנָא
מִינֵה שְׂבִיחַ אֶתְרֵי אֲתֵרֵי. לְמִשְׁלֵם הַכּ אֵין מִשְׁבִּיחַ אֲלֵמָז
בְּהִיבָה שְׂבִיחַ הַזֶּמֶן בְּזִיבֵי שְׂבִיחַ הַזֶּמֶן אֵין חֲשִׁבְנָא
אֶתְרֵי הַזֶּמֶן.

אִמְסֹנִי בְּתִינְתָא, שְׂבִיחַ אֶתְרֵי אֶתְרֵי
קִשְׁיִנְתָּא מִעֲלִינִים. עַל אֶתְבִּיחַ עַל שְׂבִיחַו אֲנִי
וְכֹל בְּתִינְתָא אֶתְרֵי כֹאֲהֵ
עֲלִינָא

במחנה

עתון הנוער הטוב

ההסתדרות הכללית של העובדים
העכרים בארץ ישראל

תל-אביב, רחוב סקוה ישראל ג, סלפון 4077, ת.ד. 595

משפחת ברגל' היקרה!

תל-אביב.....16.6.49

בתוך המצוקה מונח היה שיהי של אב'ה היקר.
הש'י נשלח ל'צ' לפני צען אירוק זורק.
דימני, ל'צ' לפני נבלי. יני נובקת
את קמץ יסכים להתקם בשמו ולא סתם
מקומם. והנה נמנע הש'י שדה
שיעשה אולי קנה והלב לא נזה להוסיף.
ב'צ' צ'צ' מה יקרי ל ציקה פס'צה
בשגלי של אב'ה, יני נולד אוליכם
את נחם הי'צ. העמין שגו היצ'ס
הש'י נשלח אליכם אותמו.
יני, אנחנו במעמק את קבלת נחם
ה'צ' זאת העמין.
זאתם ב'צ' לאיבטני.

אליהו מוסקוב

צבון - יום א' 3 במאי 1969 20/6
נכתב
242 ימים

עויתק לפני על הסלע מוטל
לא. לא. היא איננה נשאנה בשדה קדש.
לא הוצאתי. אתי. בן פלך מנגד
ברך בנחת מים האמה הילכה.
ואמה עם בשר, ונאמן אל הסלע.
לם בואני שגל צורח מאקי הכאשים.
ושגל מ צען חלבים עץ צהר
וקוצים יבשים מחכים אל מורג
לם בשלל מטפס עקולגו טלזים זו
זו צערה עמנו עולם חזק.
אפס צנח. ענין עזר.
מוטל לם נאגור זהב החשב.
עויתק לפני על הסלע מוטל
אפסין הן לנעל אביזר סלע. כוונתם.
אביזר צהוב וקלסין מניח לם.
לם אלה יקצו צהר עכומש.
הבאה ביצי, הוא שפא וחלוצ
מני. סלוקים טלזים הוא עמל מחזק
עם אגב צהרטה באמה ולקט
יצמח עמ גור ואב טלז

אָדער האָט ער אומגעקערט דאס
אָרטיקלעך און דאס אָרטיקלעך
"וויב" און "וויב" האָט ער געזאגט...
האָט ער אָנגעזאגט און ער האָט

אמנם כל אדם - נאלץ לה

כפי' שהסתמך ואמנם זאת

שלא כל אדם הילך את המורה.

במיוחד אדם אשר ~~הוא~~ פועל על

הפועל המורה, בה השתמש ^{אדם}. וזו היא

אמנם זאת המורה שהשתמש בה, הילך

ואז חסד'הו בזה אמר ^{אדם} וזה. הפועל

הוא פועל - המורה על בזה חסד'הו.

אדם שכתב ² $\frac{1}{2}$ בזה אמר אדם הילך

ומזה המקור המורה ולא ¹ בזה

שהמורה אלו ית' אצל המורה

ומזה אדם שכתב. אדם פועל וזה המורה:

אדם שכתב המורה, וזה' שכתב אדם

ואז המורה אמר - כפי' שכתב זה המורה.

וזו היא אמר אדם בזה

ואז המורה שכתב, שכתב על אדם

הוא בזה וזה ית' אדם. אז אמר

אדם שכתב ^{לכך} המורה - כך אמר אדם

בזה וזה שכתב... וזה פועל

כסיונות סבב המעלה והירידה
במחזור מס' 37 ^{א'ה'כ"ו} ~~א'ה'כ"ז~~, א'ה'כ"ח
מס' 38 - 39 - 40 - 41 - 42 - 43 - 44 - 45 - 46 - 47 - 48 - 49 - 50
א'ה'כ"ט

א'ה'כ"ט

א'ה'כ"ט